

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 25.10.2020

Votum + zegengroet

Psalm 148:1,2,3

Tien Woorden

Psalm 119:13,14,15

Gebed

Lezen Kolossenzen 1:9-23

1 Petrus 4:12-19

Tekst **KOLOSSENZEN 1:24-29**

Bediening van het Woord

Psalm 87:1,2,3,4,5

Gebed

Psalm 148:4,5

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Even er weer inkomen, in dat Kolossenzen-gebeuren.

Een gemeente, waar Paulus niet direct bij betrokken was.

Epafras, die was het, die daar het Evangelie heeft verkondigd.

Maar toch, nu schrijft Paulus die brief. Ja, en dan is het dus een brief van iemand, die eigenlijk een beetje een vreemde is. Natuurlijk niet helemaal een vreemde.

Denk maar aan, zoals ze dat op Urk zeggen, 'un vriemde'. Als je daar niet echt van afkomstig bent, dan blijf je altijd een vreemde.

Ze hebben van Paulus gehoord, tuurlijk via Epafras. Maar ze hadden hem nooit ontmoet.

En als wij de brief verder gaan lezen, dan zullen we merken, dat er in die brief een aantal zaken aan de orde komen, die eventjes **stevig** neergezet worden, en die op bepaalde punten ook behoorlijk **scherp** zijn.

En daarom gaat Paulus, die zichzelf in 1:23 een dienaar van het Evangelie noemt, daarom gaat hij in onze tekst eerst verder, om over zichzelf en zijn werk te schrijven. Want zo wil de Heilige Geest, dat hij meer eígen wordt met die gemeente in Kolosse. En dat dat vervolg, met dat scherpe, en dat op sommige punten harde, dat dat toch bij hen binnenkomt. En dat ze dan niet gaan zeggen van, 'ja, Paulus, wat hebben wij nou met Paulus?'

Nee, 'naar deze Paulus, die zichzelf zo voorstelt, ja, naar hem, die schrijft in opdracht van zijn Zender, Jezus Christus, willen wij luisteren.'

Ik wil u vanmorgen het Woord van de Heere laten horen onder het thema:

God gebruikt Paulus als, -ja, dan moeten de kinderen maar even beide oren openzetten-

want **God gebruikt Paulus als Verbi Divini minister.**

Dat is natuurlijk een beetje rare praat.
Papa en mama weten wel wat dat is.
Jullie nog niet.

Dat zijn twee hoofdletters, Verbi Divini, van het Goddelijke Woord betekent dat.
En minister, ja, dat weet je wel, want minister De Jonge dat is een dienaar. Dat heet dienaar van de kroon, dienaar van de koning.

Een Verbi Divini minister, dat is een dienaar van het Goddelijke Woord.
En dat is iemand als Paulus.

God gebruikt Paulus als VDM

en dan zoomen we in op drie dingen:

1) zijn aandacht	(vs 24)
2) zijn opdracht	(vss 25-28)
3) zijn werkkraft	(vs 29)

1) Paulus zit op het moment van het schrijven van deze brief gevangen. Dat staat in hoofdstuk 4:18.

Stel je dat nou even voor. Iemand zit in de gevangenis - dan kun je je toch indenken dat hij een brief schrijft met, 'sjonge jonge jonge, wat een barre ellende is dat op dit moment. Het is hier koud en donker, en stuur alsjeblieft wat eten, want ik heb zo'n honger. En, het is zo koud'.

Helemaal niks van dat alles. Dat doet hij nou net níet.

Hij schrijft, -nota bene, zouden wij zeggen-, hij schrijft: 'ik verblijd mij.'

'Dag in, dag uit ben ik blij.'

Ja, dat is wonderlijk.

Maar dat heeft te maken, met wie hij is.

Hij is een dienaar van Jezus Christus.

En dat hij daar in de gevangenis zit, en dat hij dan moet lijden, beschouwt hij als een eer voor zichzelf. Dat hij waardig is om te mógen lijden voor zijn Heere.

Dat hadden die andere apostelen in Handelingen 5 ook een keer meegemaakt. Die kregen ook van alles over zich heen. Toen zeiden ze: wat is dat geweldig, wij mogen lijden voor onze Heere Christus.

En er zit nog meer bij, want toen Paulus door de Heilige Geest tot bekering werd gebracht, toen had God hem meteen, vanaf het allereerste begin duidelijk gemaakt: nu zul je ook voor Mij moeten lijden.

En als Hij dat dan nu meemaakt, dan weet hij: 'ik zit nog precies op de goede lijn. Ik zit goed, God had het zo voorgezegd, nu gebeurt dat, fijn, mooi.'

Lijden. Dat is voor ons, in verreweg de meeste gevallen, -als wij niet in andere landen geweest zijn-, lijden is voor ons zó op afstand.

En dan kunnen wij ons er niks bij voorstellen.

Wij lopen straks de deur uit, en dan staat er geen meute te schreeuwen en te doen, met stenen in de hand, die beginnen te gooien.

Nee, wij lopen naar buiten en we gaan zo naar huis, en niemand die ons wat doet.

Het is, ja dát is eigenlijk heel wonderlijk.

Want dan denk ik aan 1 Petrus 4, en dan gaat het niet alleen maar over de VDm, maar dan gaat over elk gemeentelid. En dan zegt, of dan schrijft Petrus: daar moet je niet vreemd van staan te kijken, dat geloven in Christus, dat dat lijden tot gevolg heeft. Dat je dan altijd die tegenstelling hebt, van Christus en niet van Christus.

En dat een hele samenleving daar niks mee wil, en niks mee kan. En dat dat botst. Lijden.

Voor ons, zoals ik dat net zei, voor ons heel ver.

En je moet er toch ook niet aan denken, zeg.

Totdat je beseft, wat die predikant, in één van die landen waar het lijden wel heel heftig is. Hij zei van: 'wij zijn ook blij dat wij mogen lijden. We zijn er eigenlijk bang voor dat het overgaat. Want als het lijden voorbij is, dan wordt het allemaal makkelijk. En gaan wij dán nog wel in trouw aan onze Koning Christus verder? Of glijden wij dan ook heel makkelijk bij Hem vandaan?'

Nee, wij bidden niet om het einde van het lijden. We blijven bidden om het vol te kunnen houden! Terwijl we lijden.

Een beetje merk je het misschien tegenwoordig, als mensen zeggen van, 'wat zijn jullie eigenlijk een stelletje dwazen, dat je nota bene nu, in déze tijd, dat je met een aantal mensen bij elkaar gaat zitten. En jullie zijn helemaal ..., gaan zingen!?' Doe toch gewoon zeg, wat gevaarlijk!'

Dat kan een begin zijn van lijden.

Denk maar aan wat er in de Bijbel staat over de tijd van de antichrist, wanneer dat lijden inderdaad nog veel feller en heftiger zal zijn.

Paulus is ook iemand, die door dat hele werk wat God hem had opgedragen heen, telkens dat lijden ondervindt. En dat heeft ook te maken met de gemeenteleden in Kolosse. Want daar staat: 'nu verblijd ik mij in mijn lijden, voor ú.'

Dan denk je misschien van, ja hoe dan? Want Paulus was immers niet in Kolosse. En hoe is hij dan aan hen verbonden?

Ja, dat heeft toch ook met hen te maken.

Dat hele Verbi Divini minister zijn, met alles d'r op en daaraan. Dat is niet alleen maar voor de Korinthiërs, en voor de Galaten, en voor de Efeziërs, die hij echt kent.

Maar ook voor die anderen, die hij dan minder kent. Maar ook aan hen is hij verbonden, onder andere via het schrijven van deze brief.

En dan volgt er ook in dat vers 24 nog een zin, waar stapels boeken over geschreven zijn. Een hele lastige zin. En dat is dat stukje: 'ik vervul in mijn vlees, wat overblijft van de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente.

En die hele tekst van ons, broeders en zusters, dat is niet echt even een makkelijke tekst.

Je verwondert je wel eens, dat je denkt van, zouden die Kolossenzen dat nou allemaal zo maar begrepen hebben? Voor ons is dat barre moeilijk, en hij schreef toch aan die

gemeente.

Daar hoef je niet over te filosoferen, want daar kom je toch nooit uit.

Bijvoorbeeld deze zin: 'ik vul aan, of ik vervul, wat overblijft, van wat ontbreekt, aan de verdrukkingen van Christus.'

Nou, het is in elk geval wel zeker dat het **niet** betekent, dat het lijden van Christus niet voldoende zou zijn. Daar is de Bijbel helder over. Het lijden van Christus is een **volkómen** verzoening van al onze zonden.

Daar mankeert niks aan, helemaal niks. Dus dat staat vast.

Waar je dan wel aan kunt denken, dat is dat hij verdrukkingen vóór Christus ondervindt. Verdrukkingen, ellendige toestanden. Zoals het elke gelovige geldt, Handelingen 14:22. Je kunt alleen door verdrukkingen het Koninkrijk van God binnengaan.

Paulus lijdt, zit in de moeite, vaak.

Maar altijd houdt hij voor de aandacht: maar Christus **stuurt** mij.

Christus geeft de opdracht, ik sta in Zijn dienst. En dat is zo geweldig!

Dan zit daar die blijdschap weer in.

Maar die moeiten, waar bijvoorbeeld 2 Korinthe 11 het over heeft. Die ondergaat hij, -in mijn vlees, staat er dan-, dat betekent, als mens, naar lichaam en ziel. Honger, dorst, slapte, slaag, moeheid, frustratie, tegenslag, ongeluk, noem maar op.

Dat ondergaat hij.

Maar hij weet, dat bij al dat lijden, Christus hem als het ware in Zijn hand houdt.

Hij is hoe dan ook overtuigd, en er zeker van: 'ik sta immers in Zijn dienst, ik ben niet bezig voor mijn eigen zaakje.'

Kijk, dan was het heel anders.

Als Paulus van plan was om, zeg maar, een megakerk te gaan stichten in Turkije.

Nou, dan ging je er tegenaan en dan ...

Dat is helemaal niet aan de orde. Hij wórdt gestuurd.

En hij laat zich sturen en ondervindt daarin altijd die blijdschap. Het is hem een voorrecht, dat hij gestuurd wordt. Het is ook niet niks, als iemand gestuurd wordt door de Heere Christus.

En dat mag een dienaar van het Woord, ook in onze tijd weten.

Als dominee ... (Heres), als die in onze tijd het Evangelie eerlijk verkondigt, dan zal die ook weerstand, en ergernis, en andere dingen kunnen ondervinden. Dan is hij wel geen Paulus, dat wordt hij ook nooit, dat hoeft ook helemaal niet.

Maar hij zal het ook merken.

Dienaar van het Evangelie zijn, dat heeft gevolgen die niet altijd plezierig zijn.

Maar, ook hij staat in dienst van ...

Ik weet niet of u altijd zegt van 'dominee ... (Heres)', of dat u zegt: 'meneer ... (Heres) VDm'.

Dat laatste denk ik niet, maar dat zou je dus best eens kunnen doen. Om even daar die

aandacht op te vestigen. Dát is zijn opdracht.
Bedienaar, dienaar van het Goddelijke Woord zijn.
Dat mag hem ook een geweldig stuk blijdschap geven.

Maar voor u, broeders en zusters, is het dan met het oog op die dienaar, zaak dat u voor hem eindeloos in gebed moet zijn.

Bid voor uw voorgangers!

Bijvoorbeeld, dat hij liever lijdt, dan iets afdoet van de waarheid van het Evangelie.

En dat als er geleden moet worden, dat hij dat kan volhouden.

En dat dóór hem, in de gemeente altijd weer Christus centraal staat.

En dat het Woord van Christus ook naar buiten toe komt.

God gebruikt Paulus, en elke bedienaar van het Evangelie, voor Zijn bedoelingen.

God gebruikt mensen, die het hebben over het Evangelie.

Het Woord van redding!

En die met aandacht dáárvóór, ook tot blijdschap komen.

2) En dan het tweede. **God gebruikt Paulus als VDM, en dan kijken we naar de opdracht die hij krijgt.**

Bedienaar van het Evangelie, 1:23, is tegelijk ook dienaar van de gemeente. Daar moet je niet raar van staan te kijken, dat zit tegen mekaar aan.

Evangelie en gemeente dat hoort bij mekaar.

Hoe is hij dienaar geworden?

Dat is niet, omdat hij, zeg maar, toen hij 20 was of zo, dat hij bij zichzelf gaven heeft ontdekt, waarvan hij vond: nou, laat ik die nou eens tot ontplooiing brengen.

Nee, het is: opdracht!

God heeft hem dit opgedragen.

En dat heeft God gedaan via een speciale openbaring.

Toen Paulus tot bekering gebracht werd. Toen werd hem wel duidelijk gemaakt, dát hij voor de Heere aan het werk zou moeten.

Maar wannéér, dat was hem toen nog niet duidelijk.

Daarvoor heeft hij een speciale openbaring gehad. Galaten 1, Handelingen 22:18-22.

En die opdracht hield in, dat hij dan, ook voor de gemeente in Kolosse, en voor al die andere gemeenten, bezig moet zijn, om hen **vol te maken** met het Woord van God.

Kijk, kinderen die zijn nog niet zo vol van het Woord, en met het Woord. Nee, want je bent nog klein. Je weet wel over de Heere Jezus, en je weet wel, dat God alles geschapen heeft.

Maar er is nog een heleboel wat erbij kan.

En grote mensen zijn nog niet eens vol. Er kan altijd meer bij.

Een dienaar van het Woord, is bezig, om de gemeenteleden vol te maken, met dat Woord.

En dat doet de apostel hier met het schrijven van die brief.

Die jonge gemeente, die gemeente die nog niet zo lang bestaat, in Kolosse, die heeft bepaalde dingen heel hard nodig.

Oude gemeenten, zoals hier in ... (Dalfsen), die heeft net zo goed nog een heleboel dingen, altijd weer nodig.

Ook omdat er kleintjes zijn, die groot mogen worden.

Maar gewoon een gemeente, die kan nooit zeggen van: 'nou, nou weten we het wel, het is ons volkomen duidelijk, we sluiten de tent, en we zien over vijf jaar wel verder, dan komen we weer bij mekaar.'

Nee, het is week in, week uit, het is dag in, dag uit nodig, om meer vol te worden met dat Woord.

En in die tijd van de apostel Paulus, in de gemeente in Kolosse, is d'r iets bijzonders.

Dat God wil, dat de nadruk komt te liggen, op 'het geheimenis'.

Het geheimenis.

Dat is wat anders dan: een geheimpje.

Kijk, een geheimpje, dat is: 'sssttt, niet verder vertellen, pas op ... niemand mag het weten.'

Maar dit geheimenis, dat is: je kunt het zelf niet weten, tótdat God het bekend maakt, of laat maken. En dan weet je precies wat God bedoelt.

Het is een geheimenis, tótdat het geopenbaard wordt.

En dat is dat, ná Pinksteren, en ná de opdracht aan Paulus, -en dat is ook voor ons weer zo gewoon als wat, maar toen was het helemaal niet gewoon-, dat ook de **vólken**, de 'niet-nakomelingen' van Abraham, tot geloof mogen komen in Jezus Christus, en zo kinderen van God mogen zijn.

De volken.

In de tekst staat, vers 27: dit geheimenis onder de **heidenen**.

Maar, dat is heel vaak in het Nieuwe Testament zo, je kunt ook zeggen, onder de vólken.

Je had namelijk dat ene volk van God, de Joden, Israëel. En ál die andere volken, die de Heere een tijdlang op hun eigen wegen heeft laten gaan.

Tot hier toe.

Want nu, nu wordt het geheimenis bekendgemaakt. Ook voor hen, is Jezus Christus gekomen.

Ze hoeven dan niet Joods te worden, ze hoeven dan niet al die wetten van Mozes te houden, ze hoeven zich niet te laten besnijden. Ze hoeven alleen maar te geloven in Jezus Christus.

Een **enóorme** overgang, waar je echt even over moeten nadenken, voordat je je realiseert: inderdaad, wat is dat bijzonder!

Wat is dat een enorme stap!

Op Gods tijd horen de Kolossenzen uit de volken, de mensen uit ... (Dalfsen) over het

algemeen uit de volken, de Indonesiërs en de Zuid-Amerikanen uit de volken, noem maar op.

Ze horen er helemaal bij, als ze geloven in Jezus Christus. Via dat vertrouwen op Hem, zijn ze 100% bondelingen.

Kijk, in het Oude Testament, toen was dat verborgen.

Ja, zo had God dat gepland.

Een hele periode lang alléén Israël.

Maar nu in Gods opdracht, op Gods tijd, wordt dat bekendgemaakt.

Toen buiten het verbond.

Nu **IN** het verbond.

En dan, dan buitelen de woorden van de apostel in de brief als het ware over elkaar heen. Dan gaat het over **glorieuze** rijkdommen, ook voor die niet-Joden.

Dan gaat het over dat geheimenis, dat is in één woord, dat is: **Christus!**

Christus onder jullie!

In Kolosse, een gemeente van Hém!

Nee, weg uit uw gedachten, dat het allemaal gewoon zou zijn. Wonder, in ... (Dalfsen) een gemeente van Hem, wonder!

Dan schrijft Paulus heel nadrukkelijk van: wij verkondigen Hem.

Dat kunnen zijn, Paulus en zijn medewerkers, en Epafras. Maar dat kunnen alle verkondigers, alle VDM-ers kunnen dat zijn. Die het Goede Nieuws brengen over Christus.

En het wordt gebracht aan iedereen.

Dat is ook wel zo bijzonder, in dat vers 28: ieder mens, ieder mens, ieder mens, drie keer.

Iedereen.

Dat is één punt om ook bij stil te staan, dat het Evangelie niet opgesloten blijft in de gemeente. Maar dat, -speciale taak ook van de VDM, maar ook van de gemeenteleden-, dat het Woord naar buiten gaat.

En dat houdt twee zaken in. Waar een VDM mee aan het werk is.

In de eerste plaats, op het rechte spoor brengen. Terechtwijzen.

Ja, want alle mensen zijn van het pad af, als ze niet in Christus geloven.

En die moeten gewaarschuwd worden, dat ze de verkeerde kant opgaan. Niet bij God vandaan, maar: kom naar God toe.

Ze moeten vermaand worden zelfs, dat ze verkeerd doen.

De ene kant van de verkondiging, broeders en zusters, dat is, dat je gewaarschuwd wordt.

Dat is natuurlijk, kijk het zou veel fijner zijn als je in de kerk kwam, en dat er dan vanaf de preekstoel altijd gezegd wordt: 'mensen, wat zijn jullie beste mensen. O, wat doen jullie het allemaal goed, prachtig, mooi, fijn, keurig, aaitje hier, aaitje daar.'

Ja, dat was ...

Maar je komt ook wel in de kerk, en dan krijg je te horen: 'als God uw ongerechtigheden, -als Hij daarop let-, dan kunt u voor Hem niet bestaan!'

Ja, dan moet je slikken.
Dan krijg je harde woorden te horen.

Om ... gered te worden.

Dat heb je dus nodig, met het oog op je redding.
Dat is niet alleen voor, zeg maar, iemand uit de volken die tot geloof moet komen. Dat zijn zaken die eindeloos door, ook in de gemeente, gehoord moeten worden. Op het rechte spoor brengen, terechtwijzen.

En het tweede punt dat is, onderwijzen, Mattheus 28 het slot. Alles aanleren wat Christus geboden heeft.

Hoe gedraag je je nu als gelovende, in de gemeente, en in de samenleving?

De hele raad van God, zegt Paulus ergens.

Niet selecteren. Kijk, dat staat er tegenóver.

Alleen die dingen zeggen die de mensen graag willen horen.

Wie selecteren? Dat zijn altijd de dwaalleraars. Die hebben een bepaald iets, en daar zijn ze druk mee. Maar het grote geheel dat verdwijnt.

Nee, terechtwijzen, onderwijzen. En dat in alle wijsheid.

Dan moet je niet zeggen van, dat is nogal logisch, want als je dat onwijs doet, dan wil helemaal niemand luisteren.

Nee, in alle wijsheid, dat is eigenlijk, dat moet je verbondsmatig doen.

Zoals in de PSALMEN en de Spreuken gesproken wordt over wijs en de dwaas.

Wie is wijs? Iemand die met de Heere in het verbond leeft.

Wie is dwaas? Een kind van God dat zich van de Heere niks aantrekt.

In alle wijsheid, Met de bedoeling dat iedereen, wie ook maar, mensen die met de handen werken, mensen die met het hoofd werken, vrouwen en mannen, kinderen en oude mensen, dat iedereen echt overtuigd, aan Christus is toegewijd.

Of op een andere manier kun je dat zeggen: die geschikt gemaakt is, om zichzelf als offer aan God te offeren.

Díe opdracht heeft Paulus, als VDM. Als bedienaar van het Goddelijke Woord.

En die opdracht houdt hij, ook als de gemeenten er al zijn. Daarom schrijft hij aan Kolosse. En die opdracht is er voor de VDM, ook in onze tijd. Voor die mensen die God gebruikt. Om zo bezig te zijn, dat anderen ook verder geholpen worden bij dat leven voor Christus, de Redder.

En dan hoop ik dat u, juist op dit punt, als gemeenteleden, ook heel nadrukkelijk bidt voor uw eigen VDM, voor dominee ... (Heres), en voor andere VDM'ers.

Dat ze de kracht krijgen en houden, om zó bezig te zijn, zoals God wil dat zij bezig zijn.

Er zijn voor dominees heel veel verleidingen.

Er is de verleiding om de mensen naar de mond te praten.

Er is de verleiding om het alleen maar te hebben over de dingen die jij leuk en aardig vindt.

Er is de verleiding om niet te veel tegenover de samenleving te willen staan, want dat is onplezierig.

Al die dingen.

Dat je bidt: 'Heere, geef dat hij het volhoudt. Geef dat hij doorgaat. Geef dat Christus telkens weer centraal staat hier.'

3) Tenslotte. **God gebruikt Paulus ook als VDM en dan letten we op zijn werkkraft.**

Als je die opdracht en die aandacht bij elkaar zet, het is niet vreemd om bij Paulus te denken, ONVOORSTELBAAR - wat is dat een werk. Hoe houdt hij dat voor mekaar. Dat lukt toch nooit van z'n leven iemand.

En dan lees je Handelingen, en je leest de brieven. INDRUKWEKKEND!

Die zendingsreizen.

Kijk, ik stap 's morgens in de auto als ik naar Dalfsen moet, en dan sukkel ik vijf kwartier deze kant op, dan ben ik er. Simpel zat, verder geen verkeer op de weg 's zondagsmorgens.

Maar die Paulus, als hij 108 kilometer moest reizen, dan moest hij dat lopend doen, in bijna alle gevallen. 108 kilometer. Dus die kon je niet even bereiken en zeggen van, kom je vanmorgen preken? Want dan moest hij, zeg maar, drie dagen van tevoren weg, om lopend van Ten Boer in Dalfsen te komen.

Maar hij is van Jeruzalem naar Antiochië, Turkije, Griekenland, Italië, Spanje geweest!!

Hoe is het mogelijk?

En daarom zegt hij ook: 'ik span mij in.'

Dat is zwaar werk geweest: bloed, zweet en tranen.

Hij loopt, als het ware, elke week de marathon.

Want als er dan staat: 'ik span mij en strijd', dan kun je denken aan een atletiekwedstrijd.

En voor een marathon, dat weet u wel, heb je een behoorlijk uithoudingsvermogen voor nodig.

Denk maar aan die mariniers van gisteren, daar in Den Helder, wereldrecord!

Binnen vier uur, met zware bepakking.

Niet zoals die anderen, allemaal licht gekleed en zo.

Nee, die mariniers dat waren kerels, die gingen er tegenaan.

Paulus, hij ging er tegenaan.

En dan ook nog, terwijl allerlei niet-zichtbare machten, hem bleven aanvallen.

Dat is ook zo. Daar hebben alle VDM'ers mee te maken.

Dat satan en zijn machten aanvallen.

Luther, die soms voor zijn idee de duivel gewoon zag staan in zijn eigen kamer.

En die niet-zichtbare machten, die werken via wat wél zichtbaar is.

De media tegenwoordig.

De elite in Nederland, die van God, noch gebod wil weten.

Dat kunnen ook mensen in de buurt zijn.

In de politiek.

Je staat er soms, tenminste, ik vind dat soms wel schokkend ook, -ook al weet je weer, ja, dit kun je verwachten-, je staat er van te kijken. Als je een Van der Staaij ziet, en de anderen daaromheen, hoe ze proberen hem werkelijk af te branden en duidelijk te maken, 'jongen waar jij voor staat ..., waardeloos!'

En dan volhouden!

Wat is de satan, en wat zijn zijn engelen en zijn machten ongelooflijk bezig. Het strijden, het gevecht voor de waarheid, en de betekenis van het Woord, dat gaat eindeloos door.

En moet Paulus dan geprezen worden dat hij: 'sjonge, die Paulus!'

Nee, want het is **gekregen** werkkraft.

Het is de werkkraft die God de Heilige Geest, of de Drie-enige God mag je ook zeggen, aan Paulus geeft.

En dan is het misschien lastig om vanuit deze tekst een directe toepassing te maken.

Maar in elk geval, broeders en zusters, past u het zo toe, dat deze verzen u toeduwen naar het bidden, en het blijven bidden, en het doorgaan met bidden, en het intensief bidden, met het oog op de verkonding van het Evangelie.

En met het oog op het geloven in Jezus Christus door mensen overal vandaan.

En met het oog op het komen van Gods rijk.

Maar het gaat wel door lijden heen.

AMEN